

TRĒČIA VIENIŠOJO MIESTO KNYGA

—
JUODASIS
RAKTAS

—
AMY EWING

Alma littera

Pirmas skyrius

LYJANT LIŪNE SIAUBINGAI DVOKIA.

Mudvi su Reivena glaudžiamės po džiūstančiu medžiu netoli Pietinių Vartų sienos. Dideli lietaus lašai suminkština standų mūsų apsiaustų gobtuvų audinį, o kietai suplūktą žemę po kojomis verčia minkštu limpančiu prie batų purvu.

Lietus man nėra motais. Noriu nusitraukti gobtuvą ir leisti vandeniui tekėti skruostais. Noriu su juo susiliesti, pasijusti tarsi krintanti iš dangaus milijonais lašelių, tačiau dabar ne laikas žaisti su stichija. Mūsų laukia darbas.

Per pastaruosius kelis mėnesius nuo tada, kai buvo pagrobta Heizelė, prie Pietinių Vartų esame jau trečią kartą. Varžytinių data iš spalio perkelta į balandį, tad Juodojo Rakto organizacijos – Vienišojo Miesto maištininkų pajėgų, kurioms vadovauja Liusjenas, – nariai dirba be atvangos ieškodami naujų žmonių, kaupdami ginklus ir sprogmenis. Ruošiamasi pulti kilmingųjų tvirtoves prastesniuose rajonuose.

Deja, visa tai neturės jokios reikšmės, jei kilmingieji ir toliau slėpsis už didžiosios Brangakmenio sienos, bet pasirodysime mes. Surogatės stipresnės darbuodamosi išvien, bet kad sutrupintume tą sieną į gabalus, kad atimtume iš kilmingųjų prieglobstį ir įleistume žmones į Brangakmenį, mums prireiks visų merginų pagalbos.

Kartu su kitomis surogatėmis – Sijena, Olivija ir Inde, Liusjeno išgelbėtomis iš Brangakmenio, mudvi su Reivena jau lankėmės visuose keturiuose mokymo centruose. Šiaurinių Vartų centre buvo baisiausia. Visur tik šalta geležis, akmeninės grindys, skurdžios uniformos, neleidžiama turėti jokių asmeninių daiktų. Nieko keisto, kad Sijenai ten nepatiko. Ji nenorėjo grįžti, bet mums reikėjo žmogaus, žinančio mokymo centro išdėstymą ir pažįstančio merginas.

Kiekvienai merginai paeiliui atskleidėme tiesą, išmokėme išsikviesti galių elementus, padėjome įgyti daugiau gebėjimų, nei jų turi paprasta surogatė. Reivenos gebėjimas išskirtinis – ji gali patekti į ypatingą vietą ant uolos, nuo kurios atsiveria vaizdas į vandenyną, ir paimti kitas. Toje nuostabioje vietoje tokios merginos kaip mes iškart užmezga ryšį su elementais. Per pastaruosius porą mėnesių lankiausi ten tiek kartų, kad nebesuskaičiuoju.

Turime atsargiai rinktis merginas – tik tas, kurios keliaus į aukcioną, tik tas, kurios traukiniais vyks tiesiai į Brangakmenį. Sąrašus mums parūpina Liusjenas.

Kitaip nei Ešo palydovų mokykloje, Pietiniuose Vartuose nėra jokių slaptų durų, aplink nelūkuriuoja sargybiniai. Pietiniai Vartai stūkso tarsi tvirtovė vidury molio plytų lūšnelių

jūros. Liūnas dar liūdnesnis, nei prisimenu. Purvas po kojomis trenkia siera; reti vargani medžiai, apsilaupe nameliai... Kol nepagyvenau Brangakmenyje, tol nesupratau, kad čia viskas dvelkia skurdu. Net Dūmuose ir Ūkyje geriau nei čia. Nelygybė skaudi kaip antausis. Dauguma Vienišojo Miesto gyventojų gyvena skurde, bet niekam tai nerūpi. Tiesą sakant, yra dar blogiau: niekas apie tai *nė nežino*. Ką Dūmų ar Banko gyventojai yra girdėję apie Liūną? Tai tolimesnė šalis, kur kasamos anglis, šveičiamos virtuvės ir vos gali pragyventi. Jiems tai tik gandai. kažkas netikro.

– Čia elementus liko parodyti tik trims merginoms, – taria Reivena. – Po kelių dienų grįšim į Vakarinius Vartus.

Vėl trumpai nusikirpusi plaukus, juodomis liepsningomis akimis po gobtuvu, ji nepanėši į aną merginą, kuri praėjusį spalį kartu su manimi iškeliavo iš šio mokymo centro į aukcioną. Tada, kai išgelbėjau Raiveną iš Brangakmenio, Akmens Namų grafienė buvo ją pavertusi tuščiu kiautu. Dabar ji gerokai pasitaisiusi, nors naktimis vis dar sapnuoja, kad tūno užrakinta narve rūmų požemyje. Vis dar girdi žmonių jausmų ir minčių nuotrupas – šnabždesius, kaip pati juos vadina. Tai šalutinis poveikis, likęs iš tų laikų, kai grafienės gydytojas daugybę kartų buvo įsibrovęs jai į smegenis.

Vis dėlto ji vėl juokauja ir žarsto sąmojus, ypač kalbėdama su Ganetu. Kasdien treniruojasi su Ešu, kad sutvirtėtų gležnas smulkus kūnelis.

Reivena pakelia akis į stūksančią priešais sieną. Apie perlipimą negali būti nė kalbos. Mūro paviršius lygutėlis, anei plyšelio ar iškyšos įsikibti. Valandų valandas su Sele sėdėjo-

me prie pietų stalo svarstydamos, kaip čia patekus į mokymo centrą, kol galiausiai Sijenai kilo mintis. Negalime perlipti sienų ar pereiti kiaurai jų, bent jau neatkreipdamos nepageidaujamo dėmesio. Bet galime po jomis pralįsti.

Per pastaruosius kelis mėnesius mano galia valdyti elementus sustiprėjo. Sijena ir Indė, surogatės iš Vakarinių Vartų, taip pat padarė pažangą. Sijena geba išsikviesti žemę ir ugnį. Indė tik vandenį. Kol kas tik mudvi su Sele galime išsikviesti visus keturis elementus. Olivija, smulkutė garbanė iš Pietinių Vartų, vienintelė spyriojasi ir nenori pasinaudoti elementais, kuriuos geba išsikviesti: vandeniu ir oru. Ji kliaujasi tik savo galiomis. Taip pat vienintelė Baltojoje Rožėje užtaria kilminguosius.

Tačiau dabar Olivija, Indė, Sijena ir Selė likusios toli, kaimiškame raudonų plytų pastate, kurį pamažu ėmiau vadinti namais. Tikriausiai dabar visos šiltai miega lovose. Tarp miškų, saugančių Baltąją Rožę.

– Violeta, – tarsteli Reivena.

Linkteliu.

– Aš pasirengusi, – atsakau užsimerkdama.

Išsikviesti žemę paprasta lyg atsigulti į karštą vonią. Tampu žeme; leidžiu elementui užpildyti visą mane, ir mudu susivienijame. Pajuntu purvo sluoksnius po kojomis, sunkumą krūtinėje. Man reikia tik paprašyti, ir žemė atsakys.

Kask, – paliepiu mintyse.

Liūne žemė kitokia nei Ūkyje – šiurkšti, nederlinga, nesveika. Lietaus tekšėjimas nuslopina priešais mus atsiveriančio purvo gurgždėjimą. Mintimis siekteliu gilyn, prašau žemės dar labiau prasiversti, kol pajuntu minkštą rudą dirvo-

žemį. Landą padarau nesunkiai; rodos, žemė džiaugiasi galėdama man padėti. Išgirdusi akmens džeržgimą suprantu, kad pasiekiau sienos pamatą. Stumiuosi urvu tolyn. Siena stora, turiu po ją nusigauti visa.

Keista taip aiškiai justti tunelį ir tuo pačiu metu stovėti ant žemės. Tarsi turėčiau dvi poras akių, rankų, ausų ir šnervių. Kažin, ar Reivena patiria tą patį girdėdama šnabždesius – svetimas mintis savo galvoje? Akmenys baigiasi, priešais mane lieka tik žemė ir šviesa. Urvas ima kilti. Padedama žemės galios gremžiuosi toliau, kol galiausiai per purvą išsiveržiame į kiemą kitapus sienos.

Atlikusi darbą atsiskiriu nuo elemento ir atsimerkiu.

Reivena atsargiai mane stebi.

– Žinok, kai tai darai, tavo veidas tampa labai keistas.

– O Ešas sako, kad gražus. Bauginantis, bet gražus.

Ji pakelia akis į dangų.

– Ešui tu visada graži.

Iš visų tų, kuriuos palikome Baltojoje Rožėje, Ešas tikriausiai vienintelis dabar nemiega. Nors visuose mokymo centruose mums daugybę kartų pavyko, jis vis dar jaudinasi. Įsivaizduoju jį mūsų pastogėje stebeilijantį į stogo skersinius ir svarstantį, kur mes, ar mums pasisekė, ar niekas nesučiuojo grįžtančių namo.

Vis dėlto nėra kada galvoti apie nerimaujantį Ešą. Pažvelgiu į urvo tamsą.

– Eime, – tarsteliu.

Urvas siauras, turime eiti viena paskui kitą. Sulaikyti byrančių žemių neįmanoma, tad mudvi su Reivena tiesiog nučiuožiame į apačią.

Kai atsiduriame maždaug dešimt pėdų po siena, mus akimirksniu apgaubia aklina tamsa, bet netrukus patenkame į Pietinių Vartų pusę. Priešais save matome tunelį, vedantį į kiemą. Iš čia gali manyti, kad mūsų laukia kelios mylios.

Užsiropštusios aukštyn purvinos ir uždusios, išlendame Pietinių Vartų kieme.

Čia tyko tikrasis pavojus. Anapus sienos, Liūno gatvėse, mūsų niekas nepažintų. Nebent artimi šeimos nariai, su kuriais atsisveikinome būdamos dvylikametės. Reivenos šeima gyvena toliau, rytinėje pusėje, o mano vakarinėje, bet, be motinos, nebėra kam manęs atpažinti. Brolis Eukas yra organizacijos narys, dirba Ūkyje, o seserį Heizelę pagrobė Ežero kunigaikštienė, kad ši užimtų mano vietą.

Ne. Dabar negaliu sau leisti galvoti apie Heizelę. Man nevalia blaškytis. Darau tai dėl jos. Kad išgelbėčiau ją ir kitas surogates.

Vis dėlto nesijaudinti neįmanoma. Anot Liusjeno, kunigaikštienė susitarė su Eksitu dėl šio sūnaus ir būsimos savo dukters sužadėtuvių. Jis sakė, kad jos surogatė – manoji Heizelė – laukiasi.

Jei tai tiesa, Heizelė negyva. Gimdydamos surogatės miršta.

Ne. Papurtau galvą ir žvilgteliu į Reiveną. Kai gruodį išgelbėjau ją iš Brangakmenio, ji irgi laukėsi, bet išgyveno. Išgyvens ir Heizelė. Pasirūpinsiu tuo.

O dabar turiu susitelkti į užduotį.

Priešais mus boluoja pastatas. Per lietų įžiūriu grižtus jo apribus. Lyg ir sumažėjęs nuo tų laikų, kai čia gyvenau, nors tikriausiai taip atrodo todėl, kad daug laiko praleidau milžiniškuose Brangakmenio rūmuose. Be to, Pietiniai Var-

tai – mažiausias mokymo centras. Šiauriniai Vartai atrode milžiniški. Net Vakariniai ir Rytiniai didesni už Pietinius. Vakarinius Vartus supa dideli sodai, o viduje yra soliariumas. Visai gražu.

– Eime, – sušnabžda Reivena.

Apeiname žemių krūvą, mano iškastą iš urvo, – kai grįšime, suversiu jas atgal ir paslėpsiu pėdsakus, – ir traukiame į šiltnamį.

Stiklas blizga nuo lietaus. Įėjusios vidun nusitraukiame gobtuvus. Reivena papurto plaukus ir apsidairo.

– Ar ne per anksti?

Išsitraukiu Ešo kišeninį laikrodį. Be pusės minutės vidurnaktis.

– Jos ateis.

Šiltnamyje šilta, ore tvyro tarpstančių augalų, žemės, šaknų ir gėlių kvapai. Lietui švelniai beldžiant į stogą, mudvi su Reivena laukiame.

Lygiai penkios sekundės po vidurnakčio pastebiu per kiemą atskubančias figūras su gobtuvais, šiltnamio durys atsidaro ir vidun suguža merginos, kurių laukėme.

– Violeta! – šnabžda jos skubėdamos sveikintis su manimi ir Reivena.

Amberė Lokring žingteli į priekį ir nusimeta gobtuvą.

– Kaip tik laiku, – ji plačiai šypsosi, akys blizga. – Tiesą sakant, vėluojat penkias sekundes, – taria Reivena.

Nors Amberė gyveno mūsų aukšte, niekada nebuvo draugės. Reivena pasakojo girdėjusi, kaip pirmąją mano dieną Pietiniuose Vartuose Amberė pavadino mane keistuole. Užsuko jai ranką už nugaros ir nepaleido, kol ji neatsiprašė.

Nuo tada jos nemėgsta viena kitos. Kai gavome į aukcioną keliaujančių merginų sąrašus, Reivena iškart nusprendė, kad pirmiausia šią paslaptį atskleis Amberei. Man paklausus, kodėl, prisimerkė ir tarė: „Ji nekenčia kilmingųjų, kaip ir aš. Be to, tik mudvi visame aukšte mūvime kelnes.“ Nesulaikiau šypsenos. Jei neapykanta nebūtų buvusi tokia stipri, gal jie dvi būtų net susidraugavusios.

– Tu jas atvedei? – teirajuosi Amberės.

Amberė išdidžiai parodo į vis dar besispiečiančias priedurų tris įtarias, išsigandusias merginas.

– Tonė, Džindžerė ir Hena. Paskutinės. Tiek iš mūsų atrinkta į aukcioną.

Greitai suskaičiuoju. Iš septyniasdešimt septynių merginų šių metų aukcione yra tik devynios iš Pietinių Vartų. Dabar visos jos su manimi.

– Ar niekas jūsų nematė? – klausia Reivena.

Amberė tik prunkšteli.

– Aišku, niekas. Ne pirmas kartas.

– Puikiai padirbėjai, – pagiriu ir žingteliu pirmyn.

Metas parodyti šioms merginoms, kas jos tokios.